

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์คำร้อง คำให้การ และพยานหลักฐานที่ได้จากการไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางริน อำเภอมืองระนอง จังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยแถลงนโยบายเพื่อเข้ารับหน้าที่ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และยังดำรงตำแหน่งอยู่จนถึงปัจจุบัน ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๖ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ นับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณา ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่ง โดยไม่แสดงรายการเงินฝากธนาคาร ๓ บัญชี ได้แก่ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน จำกัด สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ที่ดิน ๒ แปลง โฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางริน อำเภอมืองระนอง จังหวัดระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง และรถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์คือนางมาลีคู่สมรส ผู้ร้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริงและเหตุผลของการไม่แสดงทรัพย์สินทั้ง ๗ รายการดังกล่าวต่อผู้ร้องแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงว่ามีได้จึงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็นเท็จและปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบต่อผู้ร้อง

ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๑๑๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ขณะผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้ปรากฏว่า มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลให้ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่ และมีระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่าเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑ มิใช่มาตรการบังคับทางการเมืองตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ บังคับแก่คดี เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้องภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง

วันพ้นจากตำแหน่ง และวันที่พ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งโดยไม่แสดงรายการเงินฝากธนาคาร ๓ บัญชี ที่ดิน ๒ แปลง รถยนต์ ๑ คัน และรถจักรยานยนต์ ๑ คัน เห็นสมควรแยกวินิจฉัยทรัพย์สินแต่ละรายการตามคำร้องไปตามลำดับ ดังนี้ ทรัพย์สินรายการที่ ๑ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีเงินฝากธนาคารที่ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีเพื่อนำไปใช้เป็นหลักประกันในการขอลอยจำเลยชั่วคราวในชั้นฎีกา ต่อศาลจังหวัดระนอง ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ผู้ถูกกล่าวหาถืออยู่ตั้งแต่อ่อนผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับตำแหน่ง และผู้ร้องสามารถตรวจสอบความมีอยู่ของเงินในบัญชีจากธนาคารได้โดยง่าย เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สิน โดยศาลจังหวัดระนองได้ยึดสมุดบัญชีเงินฝากและแจ้งอายัดบัญชีไปยังธนาคาร ทำให้ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธิเบิกถอนเงินจากบัญชีดังกล่าวได้จนกว่าศาลจังหวัดระนองจะมีคำสั่งอนุญาต ซึ่งหากผู้ถูกกล่าวหาได้เงินในบัญชีดังกล่าวโดยไม่สุจริตหรือมีที่มาจากกระทำความผิดโดยมิชอบ ด้วยกฎหมายก็จะต้องปกปิดซ่อนเร้นไม่เสนอเป็นหลักประกันต่อศาล เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ศาลตรวจสอบความมีอยู่ของเงินในบัญชีได้เช่นเดียวกัน จึงไม่ปรากฏเหตุผลหรือประโยชน์อันใด ที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องพยายามปกปิดความมีอยู่ของบัญชีเงินฝากดังกล่าว ประกอบกับเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบบัญชีเงินฝากธนาคารจำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท นี้กับทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินรวมมูลค่ารวม ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมาย ร.๘ ถือว่าเป็นจำนวนเงินไม่มาก รวมทั้งพิจารณาถึงการที่ผู้ถูกกล่าวหาฝากเงินเข้าบัญชีและนำสมุดบัญชีเงินฝากดังกล่าวไปใช้เป็นหลักประกันในการในการขอลอยชั่วคราวชั้นฎีกาตั้งแต่

ปี ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นเวลาก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินนานถึง ๒ ปี โดยระหว่างการปล่อยชั่วคราวจนถึงวันที่มีการถอนเงินปิดบัญชีในปี ๒๕๕๗ ก็ไม่มีการทำธุรกรรมฝากถอนเงินจากบัญชีดังกล่าวอันจะเป็นพฤติการณ์ที่แสดงถึงการรับรู้ความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ในเวลาที่ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง การที่ถูกกล่าวหาไม่แสดงรายการทรัพย์สินนี้ต่อผู้ร้องอาจเกิดจากความหลงลืมและเข้าใจผิดตั้งที่ถูกกล่าวหาต่อสู้ก็เป็นได้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ทรัพย์สินรายการที่ ๒ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท แม้ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีเงินฝากธนาคารที่ถูกกล่าวหาเมื่ออยู่ก่อนเข้ารับตำแหน่ง ซึ่งผู้ร้องสามารถตรวจสอบจากธนาคารเจ้าของบัญชีได้ แต่เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สิน โดยผู้ถูกกล่าวหาเบิกความรับว่า เดิมผู้ถูกกล่าวหาเป็นตัวแทนบริษัทประกันภัย แต่บริษัทประกันภัยไม่ต้องการให้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นตัวแทนประกันภัยและเจ้าของอู่ซ่อมรถในขณะเดียวกัน ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาจึงเปิดบัญชีเงินฝากรายการนี้เพื่อนำไปจำหน่ายสิทธิการรับฝากเงินต่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สำหรับออกหนังสือค้ำประกันให้แก่เจ้าสิบตำรวจธันวาซึ่งเป็นพี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา สอดรับกับที่เจ้าสิบตำรวจธันวาเบิกความว่า พยานทำประกันวินาศภัยส่งให้แก่ผู้ถูกกล่าวหา การช่างของผู้ถูกกล่าวหา โดยแบ่งเปอร์เซ็นต์จากการขายประกันวินาศภัยภัยให้ผู้ถูกกล่าวหาเฉพาะกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาแนะนำมาด้วย และมีการต่ออายุขยายระยะเวลาค้ำประกันและชำระค่าธรรมเนียมทุกปี ปีละ ๑ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเสมือนของผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้นำเงินของผู้ถูกกล่าวหาไปชำระต่อธนาคารตลอดมา พฤติการณ์จึงส่อพิรุธว่า ผู้ถูกกล่าวหามีส่วนได้เสียเกี่ยวพันกับการ

เป็นตัวแทนประกันวินาศภัยภัยของจำสืบทารวจธันวาคม แต่ไม่อาจแสดงออกโดยเปิดเผยต่อบริษัทประกันภัยว่าตนมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของจำสืบทารวจธันวาคม อันเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องปกปิดข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ ที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ว่าหลงลืมจึงไม่แสดงทรัพย์สินรายการนี้ต่อผู้ร้องนั้น ทางไตสวนปรากฏชัดว่าผู้ถูกกล่าวหา ทำธุรกรรมถอนเงินจากบัญชีเงินฝากรายการเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๒๓,๘๘๓.๖๑ บาท วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๓๙,๐๐๐ บาท การค้าประกันดังกล่าวมีการขยายกำหนดเวลาค้าประกันของธนาคารแบบปีต่อปี ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการขยายเวลาค้าประกันเองทุกปี โดยเฉพาะในปี ๒๕๕๕ ก่อนจะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินคตินี้เพียง ๑ ปี ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาตัวแทนระหว่างบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) กับจำสืบทารวจธันวาคม ทั้งสำนักงานตัวแทนประกันวินาศภัยของจำสืบทารวจธอมนายังมีตั้งอยู่หน้าอุ้งย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหาอีกด้วย พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาทราบดีถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ในเวลาที่มิหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินคตินี้แล้ว ซึ่งการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินให้ถูกต้องครบถ้วนเป็นหน้าที่สำคัญของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องปฏิบัติ อันเป็นมาตรการในการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อให้เกิดการตรวจสอบผู้ใช้อำนาจรัฐ จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ทรัพย์สินรายการที่ ๓ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน จำกัด สาขาระนอง

เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ ของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส
จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ทรัพย์สินรายการนี้เป็นของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหาที่มี
อยู่ก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง อยู่ในวิสัยที่ผู้ร้องสามารถ
ตรวจสอบจากธนาคารเจ้าของบัญชีได้เช่นกัน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาและนางมาลีเบิกความยืนยันว่า นาง
มาลีซื้อสลากออมสินทั้ง ๓ ฉบับ มาคนละคราวและไม่มีสมุดเงินฝาก ทำให้นางมาลีหลงลืมและเข้าใจ
ว่าไม่ใช่บัญชีเงินฝากที่ต้องแสดงในการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกกล่าวหา จึงไม่ได้แจ้งให้ผู้
ถูกกล่าวหาทราบถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ปัจจุบันสลากครบกำหนดอายุถอนเงินไปนาน
แล้ว เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สินซึ่งเป็นเพียงสลากออมสินจำนวน ๓ ฉบับ รวมมูลค่า
๔๓,๙๐๐ บาท เห็นได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่คู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหา ซื้อมาจากธนาคารตามปกติ
ซึ่งมีมูลค่าไม่เกินกว่าฐานะและทางทำมาหาได้ของคู่สมรส และ ไม่ปรากฏว่ามีการได้มา
โดยไม่สุจริตหรือมีที่มาจากการกระทำโดยมิชอบ จึงไม่มีเหตุผลหรือประโยชน์อันใดที่ผู้ถูก
กล่าวหาจะต้องพยายามปกปิดความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ประกอบกับเมื่อพิจารณา
เปรียบเทียบมูลค่าสลากทั้ง ๓ ฉบับนี้กับทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้ถูกกล่าวหาขึ้นบัญชีแสดงรายการ
ทรัพย์สินรวมมูลค่ารวม ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมาย ร.๘ ถือว่า เป็นจำนวนเงิน
ไม่มาก แม้จะมีพฤติการณ์ว่าคู่สมรสซื้อสลากออมสินครั้งสุดท้ายในปี ๒๕๕๖ ก่อน ผู้ถูกกล่าวหา
ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งเพียงประมาณ ๕ เดือน แต่ก็อาจ
เป็นเพราะคู่สมรสไม่เคยแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้มาก่อนดังที่ผู้
ถูกกล่าวหาต่อสู้ก็เป็นได้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้
ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้
ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ทรัพย์สินรายการ ที่ ๔ คือ ที่ดิน

โฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางริน อำเภอมืองระนอง จังหวัดระนอง ทรัพย์สินรายการนี้เป็นที่ดิน
ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าได้ช่วยเหลือรับซื้อฝากที่ดินแปลงนี้จากนายบุญเสริม เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑
กรกฎาคม ๒๕๕๒ มีกำหนดเวลาขายฝาก ๓ เดือน หลังจากนั้น ๑ ปี นายบุญเสริมได้ชำระ
หนี้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงมอบเอกสารให้นายบุญเสริมไปจดทะเบียนไถ่ถอนขายฝากเองตั้งแต่ปลายปี
๒๕๕๒ ต่อมาได้รับหนังสือจากผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาจึงทราบว่านายบุญเสริมยังไม่ดำเนินการจด
ทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก ซึ่งทางไต่สวนได้ความว่าผู้ถูกกล่าวหารับซื้อฝากที่ดินมีกำหนดเวลา
สั้นมากเพียง ๓ เดือน เมื่อนายบุญเสริมไม่ได้คืนภายในกำหนดแล้ว ไม่ปรากฏเหตุผลพิเศษอย่าง
ใดที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องยอมให้ไถ่คืนทั้งที่นายบุญเสริมได้ชำระหนี้เกินกำหนด และแม้ผู้ถูก
กล่าวหาจะมีนายบุญเสริมมาเบิกความยืนยันว่าได้ชำระหนี้คืนผู้ถูกกล่าวหา ๓๐,๐๐๐ บาท แต่
ไม่ได้จดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก เนื่องจากไม่มีเงินพอชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน
จำนวน ๙,๐๐๐ บาท ก็ตาม แต่ข้อที่นายบุญเสริมอ้างว่าได้กู้ยืมเงินจากญาติและสหกรณ์มาชำระ
หนี้แก่ผู้ถูกกล่าวหา นั้น เป็นเพียงคำกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย ไม่มีรายละเอียดของบุคคลที่
เกี่ยวข้องหรือเอกสารหลักฐานอื่นใดที่น่าเชื่อถือมาประกอบ การที่นายบุญเสริมสามารถหาเงินมา
ชำระหนี้ ๓๐,๐๐๐ บาทได้ แต่กลับไม่มีเงินชำระค่าธรรมเนียมการโอนที่อ้างว่าอีก ๙,๐๐๐ บาท
ก็ยังไม่สมเหตุสมผล ทั้งพฤติการณ์ที่นายบุญเสริมไม่ชวนชวนพยายามที่จะให้มีการโอนชื่อใน
โฉนดที่ดินมาเป็นชื่อของตน คงปล่อยให้ชื่อของผู้ถูกกล่าวหาถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินนานหลาย
ปีตราบจนกระทั่งผู้ร้องตรวจพบ ทั้ง ๆ ที่ที่ดินแปลงนี้มีราคาประเมิน ณ วันที่จดทะเบียนไถ่ถอน
จำนวน ๑๖๘,๒๕๐ บาท จึงเป็นการผิดปกติวิสัยของบุคคลในฐานะเจ้าของที่ดินที่แท้จริงพึงจะ
กระทำ คำเบิกความของนายบุญเสริมมีข้อพิรุธหลายประการจนไม่น่าเชื่อถือ ข้ออ้างของนายบุญเส
ริมดังกล่าวจึงเพียงเป็นการหาเหตุเพื่อจะให้สมกับข้อต่อสู้ของผู้ถูกกล่าวหา ไม่อาจ จะรับฟังได้

ว่านายบุญเสริมฐากระหน้แก่ผู้ถูกกล่าวหาจริงดังนี้แล้ว ส่วนที่ต่อมาในปี ๒๕๕๙ ผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการจดทะเบียนโอนขายที่ดินให้เป็นชื่อนายบุญเสริมฐา ก็เป็นการดำเนินการหลังผู้ร้องมีหนังสือให้ชี้แจงแล้ว ย่อมเป็นข้อพิรุธที่จะเป็นการดำเนินการเพื่อให้ตนพ้นผิดคดีนี้เท่านั้น เมื่อพยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหาไม่น่าเชื่อถือและมีข้อพิรุธหลายประการเกี่ยวกับที่มาของทรัพย์สิน จึงเชื่อว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งมีอยู่ในขณะมีหน้าที่ยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ต้องการแจ้งทรัพย์สินรายการนี้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง เพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบว่าได้ทรัพย์สินมาจากทางทำมาหาได้ของตนโดยสุจริตหรือไม่ จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ทรัพย์สินรายการที่ ๕ คือ โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบ เอกสารหมาย ร.๙ ว่า ที่ดินแปลงนี้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยนิติกรรมซื้อขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านตึกสามชั้นเลขที่ ๑๔๕/๓๑ จากบริษัทอาร์ยัสโตร จำกัด ในราคา ๖,๙๕๐,๐๐๐ บาท และวันเดียวกันได้จดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้แก่ธนาคารออมสิน จำกัด เป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท อันเป็นเวลาก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีได้แสดงรายการที่ดินแปลงนี้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน แต่ก็ได้แสดงอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งอยู่บนที่ดินแปลงนี้ต่อผู้ร้องไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และแสดงรายการหนี้สินโดยระบุรายละเอียดวันที่ทำสัญญาเงินกู้และ

ยอดหนี้คงเหลือลงในรายการหนี้สินในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้องแล้ว ผู้ร้องยอมตรวจสอบความมีอยู่ของหนี้สินอันระบุงถึงที่ดินแปลงนี้ในเอกสารประกอบรายการหนี้สินได้ แม้บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบผู้ถูกกล่าวหาจะประเมินมูลค่าโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งบนที่ดินแปลงนี้สูงถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท มากกว่าราคาที่ได้มาเกือบเท่าตัว และหลังจากยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินแล้วเพียงหนึ่งเดือนผู้ถูกกล่าวหาได้จดทะเบียนจำนองเพิ่มเงินอีก ๑,๐๖๐,๐๐๐ บาท ก็ยังไม่เป็นเหตุพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาปกปิดและมีเจตนาไม่แสดงที่มาของที่ดินแปลงนี้ กรณีจึงอาจเป็นไปได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาเพียงแต่ผิดหลงดั่งที่กล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แจ้งทรัพย์สินรายการที่ ๕ ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบที่ยื่นต่อผู้ร้องเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินรายการที่ ๖ คือ รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง รถยนต์คันนี้เป็นทรัพย์สินมีทะเบียนควบคุมจึงอยู่ในวิสัยที่ผู้ร้องตรวจสอบได้ ทั้งรถยนต์ดังกล่าวจดทะเบียนตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ย่อมมีสภาพเก่ามากแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้รถยนต์มาตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ อันเป็นเวลานานก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมูลค่าของรถยนต์คันนี้ก็ไม่ได้สูงเกินกว่าฐานะหรือทางทำมาหาได้ตามปกติของผู้ถูกกล่าวหา และคู่สมรสอันจะต้องปกปิด กลับได้ความจากที่พยานผู้ร้องเบิกความว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินโดยแสดงทรัพย์สินแต่อาจจะระบุว่าไม่มีมูลค่าก็ได้ จึงเห็นได้ว่าการที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้แสดงรายการทรัพย์สินนี้ไม่น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการตรวจสอบความมีอยู่และความถูกต้องแท้จริงของทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหามากนัก กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่ง

ทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ทรัพย์สินรายการที่ ๗ คือ รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กงต ๘๓๕ ระนอง เห็นว่า ตามสำเนารายการจดทะเบียน เอกสารหมายเลข ค.๑๐ รถจักรยานยนต์คันนี้ จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นทรัพย์สินที่ผู้ถูกกล่าวหาได้มาตั้งแต่ก่อน มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ต่อมาปี ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาเป็นหน้าที่ต้อง ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน รถจักรยานยนต์มีการใช้งานมาแล้วถึงสิบปีย่อมมี ความเสื่อมสภาพจากการใช้งาน สอดคล้องกับในปีที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินต่อผู้ร้องไม่มีการเสียหายต่อทะเบียนรถจักรยานยนต์ อันเป็นข้อสนับสนุนว่าขณะยื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินนั้น รถจักรยานยนต์ไม่ได้ใช้งานตามปกติจริง จึงเป็นเหตุ ให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจผิดไปได้ว่าไม่ต้องแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง เช่นเดียวกับกรณีทรัพย์สินรายการที่ ๖ แม้อันในปี ๒๕๔๘ มีการต่อทะเบียนย้อนหลัง โดยนางสาวปภาภรณ์ อังสานาม ที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าเป็นเสมียนคนงานเก่าและนำ รถจักรยานยนต์ไปซ่อมใช้งานโดยไม่แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบอันจะเป็นพิรุธอยู่บ้างแต่ก็ไม่เป็น เหตุให้เจตนาของผู้ถูกกล่าวหาที่มีในขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง เปลี่ยนแปลงจากเดิมกลายเป็นการมีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินอันเป็นการจงใจปกปิด ทรัพย์สินไปได้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วย ข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่า มีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้

กล่าวโดยสรุป พยานหลักฐานตามทางไต่สวนฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดง รายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิด ข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สิน

กรณีเข้ารับตำแหน่ง ในส่วนทรัพย์สินรายการที่ ๒ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท และทรัพย์สินรายการที่ ๔ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกกล่าวหาจึงต้องพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และมีผลห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การกระทำของ ผู้ถูกกล่าวหายังเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควร แจ้งให้ทราบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ด้วย

จึงวินิจฉัยว่า นายกรีทา ยกย่อง ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ในส่วนทรัพย์สิน ๒ รายการ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท และที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่ง

นายกเทศมนตรีเมืองบางรื่นที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง กับมีความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ จำคุก ๒ เดือน และปรับ ๘,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก.

นายชัยยุทธ ศรีจำนงค์

๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน จำกัด สาขา ระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัด ระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง และรถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ซึ่งผู้ถือกรรมสิทธิ์ คือนางมาลี คู่สมรส ขอให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน และห้ามมิให้ผู้ถูก กล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย กับลงโทษตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔, ๑๑๙

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์คำร้อง คำให้การ และพยานหลักฐานที่ได้จากการไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริง เบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอ เมืองระนอง จังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยแถลงนโยบายเพื่อเข้ารับหน้าที่เมื่อ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และยังดำรงตำแหน่งอยู่จนถึงปัจจุบัน ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษา ความสงบแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๖ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ นับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณา ผู้ถูกกล่าวหายื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่ง โดยไม่ แสดงรายการเงินฝากธนาคาร ๓ บัญชี ได้แก่ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน)

สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคาร
ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒
บาท บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน จำกัด สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภท
สลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ที่ดิน ๒ แปลง
โฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบาง
นอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง และ
รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์คือนางมาลีคู่สมรส ผู้ร้องมีหนังสือ
แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริงและเหตุผลของการไม่แสดงทรัพย์สินทั้ง ๗ รายการดังกล่าวต่อ
ผู้ร้องแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงฉบับลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๑ ต่อผู้ร้อง ตามเอกสาร
หมาย ร. ๑๒ ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งยืนยันบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็น
เท็จและปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบต่อผู้ร้อง ผู้ร้องพิจารณาแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาแจ้งยืนยัน
บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือ
ปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ จึงยื่นคำร้องเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้ถูกกล่าวหาแจ้งยืนยันบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน
และเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ
กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีนตามคำร้องหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องขอให้ลงโทษ
ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
มาตรา ๓๔ และมาตรา ๑๑๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ขณะผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้

ปรากฏว่า มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลให้ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิด ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่ และมีระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่าเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑ มิใช่มาตรการบังคับทางการเมืองตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ บังคับแก่คดีเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้องภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง วันพ้นจากตำแหน่ง และวันที่พ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งโดยไม่แสดงรายการเงินฝากธนาคาร ๓ บัญชี ที่ดิน ๒ แปลง รถยนต์ ๑ คัน และรถจักรยานยนต์ ๑ คัน เห็นสมควรแยกวินิจฉัยทรัพย์สินแต่ละรายการตามคำร้องไปตามลำดับ ดังนี้

ทรัพย์สินรายการที่ ๑ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีนี้เพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์ในการขอประกันตัวนางสาวเพชรรัตน์หรือแอน ทัพใหญ่ และนางสาวขวัญใจหรือขวัญ แสงสุวรรณ จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๘๘๘/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๔๘๔๓/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดระนอง ตามคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ และตามสัญญาประกันเอกสารหมาย ค. ๒ และ ค. ๓ ศาลมีคำสั่งคืนหลักประกันและผู้ร้องถอนเงินทั้งหมดเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกกล่าวหาจึงหลงลืมและเข้าใจว่าไม่ต้องนำทรัพย์สินรายการนี้ไปแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ใต้สวนพยานผู้ร้องและผู้ถูกกล่าวหาปากนายจักรพงษ์ กาญจนรังสี เบิกความว่า ขณะพยานปฏิบัติงานตำแหน่งเจ้าพนักงานตรวจสอบทรัพย์สินปฏิบัติการ ประจำอยู่ที่สำนักงาน ปปช. ประจำจังหวัดระนอง พยานได้รับมอบหมายให้ติดตามตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา ผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่แสดงทรัพย์สินรวม ๑๗ รายการ ผู้ร้องจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริง เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงและเจตนาในการกระทำผิดของผู้ถูกกล่าวหาตามเอกสารหมาย ร. ๑๑ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับหนังสือของผู้ร้องแล้วขอขยายเวลาชี้แจงข้อเท็จจริง ๒ ครั้ง และผู้ถูกกล่าวหาได้มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง ต่อผู้ร้อง ตามเอกสารหมาย ร. ๑๒ เกี่ยวกับทรัพย์สิน

รายการนี้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ตั้งใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบต่อผู้ร้อง โดยก่อนยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินและหนี้สินเท่าที่พอจะทราบและจำได้ และก่อนเข้ารับตำแหน่ง ก็ไม่เคยจัดทำรายละเอียดทรัพย์สินและหนี้สินไว้เลย จึงทำให้ยื่นบัญชีทรัพย์สินตกหล่นไปบางรายการ ซึ่งเป็นความบกพร่องโดยสุจริต พยานพิจารณาคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ มีรายการฝากเงิน ๒๗๐,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้ถอนเงินหมดและปิดบัญชีนี้ พยานจึงจัดทำรายงานผลการตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อมูลของผู้ถูกกล่าวหาเสนอต่อคณะกรรมการตรวจสอบบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน ชุดที่ ๑ เพื่อพิจารณา ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ นางสาววรรณภา อธิภาพสกุลวงศ์ พยานผู้ร้อง เบิกความว่า ขณะพยานปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่สำนักส่งเสริมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคการเมือง ส่วนท้องถิ่น พยานได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่กลั่นกรองงานในเขตสำนักงาน ป.ป.ช. ภาค ๘ เพื่อนำเสนอคณะกรรมการตรวจสอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ชุดที่ ๑ และเมื่อ พยานได้รับรายงานผลการตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อมูลรายผู้ถูกกล่าวหา ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ พยาน จึงเสนอเรื่องดังกล่าวต่อคณะกรรมการตรวจสอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ชุดที่ ๑ เพื่อพิจารณา สำหรับทรัพย์สินรายการนี้มียอดคงเหลือ ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท ปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ มีรายการฝากเงินจำนวน ๒๗๐,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้ทำธุรกรรมถอนเงินหมดบัญชีและปิดบัญชีในวันเดียวกัน แม้จะฟังได้ว่า ระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหา มีการทำธุรกรรมฝากถอนทางบัญชีแต่อย่างใด แต่เมื่อภายหลังยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบถึงการ

มีอยู่ของทรัพย์สินนั้นแต่กลับมิได้นำยื่นแสดงรายการทรัพย์สินเพิ่มเติมต่อสำนักงาน ป.ป.ช. ทันทีที่ทราบ โดยมีพฤติการณ์ถอนเงินหมดบัญชีและปิดบัญชีย้อมแสดงให้เห็นเจตนาของผู้ถูกกล่าวหาว่ามีเจตนาปกปิดรายการทรัพย์สินดังกล่าว ส่วนผู้ถูกกล่าวหาอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า เป็นบัญชีที่ผู้ถูกกล่าวหาเปิดไว้เพื่อนำไปใช้ประกันตัวนางสาวเพชรรัตน์หรือแอน ทัพโพ และนางสาวขวัญใจ หรือขวัญ แสงสุวรรณ จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๙๘๘/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๔๘๔๗/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดระนองในชั้นฎีกาเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ ก่อนที่จะมีประกาศของผู้ร้องกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหาที่มีหน้าที่ต้องยื่นแสดงรายการบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน ตามสัญญาประกันเอกสารหมาย ค.๒ และ ค.๓ หลังจากใช้บัญชีเงินฝากดังกล่าวประกันตัวจำเลยทั้งสองต่อศาลแล้วศาลได้ยึดสมุดบัญชีเงินฝากและแจ้งอายัดบัญชีไว้ ไม่เคยมีการเคลื่อนไหวทางบัญชีคงมีเฉพาะดอกเบี้ยที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น ต่อมาวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ศาลจังหวัดระนองอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกกล่าวหาขอรับหลักประกันคืนและได้ทำการเบิกถอนและปิดบัญชีในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาหรือจงใจที่จะปิดบังหรือปกปิดบัญชีเงินฝากดังกล่าวนี้แต่อย่างใด แต่เป็นเพราะศาลจังหวัดระนองยึดสมุดบัญชีเงินฝากและอายัดบัญชีไว้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงเข้าใจว่าไม่ต้องแจ้งทรัพย์สินรายการนี้ นางสาวขวัญใจหรือประภัสสร แสงสุวรรณ พยานผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า พยานและพวกรวม ๔ คนถูกฟ้องคดีอาญา ข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในขณะที่มีการยื่นฎีกา (พยานถูกศาลอุทธรณ์พิพากษามีความผิดและลงโทษจำคุก) พยานได้ขอให้ผู้ถูกกล่าวหาหาหลักประกันให้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้นำบัญชีดังกล่าวมาใช้ประกันตัวพยานในการปล่อยชั่วคราวชั้นฎีกา ตามสัญญาประกันลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ และศาลจังหวัดระนองได้ยึดบัญชีไว้ และมีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ยกฟ้อง ผู้ถูกกล่าวหาไม่ทราบ

วันอ่านคำพิพากษา จึงไม่ได้มาฟัง และพยานได้แจ้งให้ทราบหลังจากนั้นไม่นาน นอกจากนี้ ผู้ถูกกล่าวหาได้อ้างความเห็นของนายจักรพงษ์ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่าเป็นความบกพร่องในการจัดทำบัญชีของผู้ยื่น ตามข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ยื่นรู้แจ้งถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้และเจตนาแสดงรายการทรัพย์สินให้ผิดแผกแตกต่างไปจากความเป็นจริง และไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น เห็นว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีเงินฝากธนาคารที่ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีเพื่อนำไปใช้เป็นหลักประกันในการขอยืมจำเลยชั่วคราวในชั้นฎีกาต่อศาลจังหวัดระนอง ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ผู้ถูกกล่าวหาถืออยู่ตั้งแต่ก่อนผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับตำแหน่ง แม้ศาลจังหวัดระนองได้ยึดสมุดบัญชีเงินฝากและแจ้งอายัดบัญชีไปยังธนาคาร ทำให้ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสิทธิเบิกถอนเงินจากบัญชีดังกล่าวได้จนกว่าศาลจังหวัดระนองจะมีคำสั่งอนุญาตก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบบัญชีเงินฝากธนาคารจำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาทนี้กับทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินรวมมูลค่ารวม ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมายเลข ร.๘ ถือว่าเป็นจำนวนเงินค่อนข้างมากพอสมควรรวมทั้งพิจารณาถึงการที่ผู้ถูกกล่าวหาฝากเงินเข้าบัญชีและนำสมุดบัญชีเงินฝากดังกล่าวไปใช้เป็นหลักประกันในการขอยืมชั่วคราวชั้นฎีกาตั้งแต่ปี ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นเวลาก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินประมาณเพียง ๒ ปี โดยระหว่างการปล่อยชั่วคราวจนถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษามีการถอนเงินปิดบัญชีในปี ๒๕๕๗ในทันที จึงเป็นพฤติการณ์ที่แสดงถึงการรับรู้ความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ในเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาทำหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องจึงไม่ใช่เกิดจากความหลงลืมและเข้าใจผิดดังที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ กรณีจึงฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการ

ทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๒ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขา ระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีนี้และจํานำสิทธิการรับฝากเงินต่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เพื่อออกหนังสือค้ำประกันการทำงานของจำสืบทํารวจ (ยศขณะนั้น) ธันวา ยกย่อง ซึ่งเป็นพี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา ในการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยกับบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นเวลาก่อนยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกว่า ๑๖ ปี และมีรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเพียงดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นเท่านั้นจึงหลงลืมได้ส่วนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า บัญชีเงินฝากดังกล่าว แม้จะฟังได้ว่าใช้วางเป็นหลักประกันค้ำประกันการทำสัญญาเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยกับบริษัทประกันภัยของจำสืบทํารวจธันวา แต่ผู้ถูกกล่าวหาก็ยังมิสิทธิได้รับดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นและสามารถถอนเงินในวงเงินที่เกินจากวงเงินที่ใช้ค้ำประกันได้ โดยปรากฏการทำธุรกรรมถอนเงินวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๒๓,๙๘๓.๖๑ บาท วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๓๙,๐๐๐ บาท ซึ่งการค้ำประกันดังกล่าวมีการขยายกำหนดเวลาค้ำประกันของธนาคารแบบปีต่อปี และเมื่อปี ๒๕๕๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานสัญญาตัวแทนระหว่างบริษัทวิริยะ

ประกันภัย จำกัด (มหาชน) กับ จำสืบทำรวจจันวา ประกอบกับสำนักงานตัวแทนประกันวินาศภัย
ของจำสืบทำรวจจันวายังมีตั้งอยู่หน้าอยู่ยกย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหาอีกด้วย สำหรับนางสาววรรณ
ภาเบิกความว่า เป็นพหุติการณ์ที่ผู้ถูกกล่าวหา รู้ถึงการมีอยู่ของรายการเงินฝากที่เป็นเงิน คำ
ประกันนี้ ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า เป็นบัญชีของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเปิดไว้ตั้งแต่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑
จำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาท และฝากเพิ่มวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อใช้
เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันในการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยต่อบริษัทประกันภัยของ จำสืบทำรวจ
จันวา พี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา หลังจากเปิดบัญชีแล้วบริษัทประกันภัยยึดสมุดบัญชีไว้และผู้ถูก
กล่าวหาไม่เคยใช้และไม่มีการเคลื่อนไหวทางบัญชีอีกเลย จำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นล้วนเป็นดอกเบี้ยทั้งสิ้น
ตามที่ปรากฏในเอกสารหมาย ร.๙ ซึ่งตรงกับเอกสารหมาย ค.๔ บัญชีดังกล่าว ผู้ถูกกล่าวหา
เปิดไว้ก่อนที่จะรวบรวมเอกสารต่าง ๆ เพื่อยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินนานประมาณ
๑๘ ปี และสมุดบัญชีไม่ได้อยู่ที่ผู้ถูกกล่าวหาจึงทำให้หลงลืมไม่ได้แจ้งในรายการบัญชีแสดงทรัพย์สิน
และหนี้สิน ทั้งนี้ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาที่จะปกปิดหรือปิดบังถึงการมีเงินฝากอยู่ในบัญชีเงินฝาก
ดังกล่าวนี้แต่อย่างใด จำสืบทำรวจจันวาเบิกความว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีที่ใช้จํานำเงินฝาก
ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ จนถึงบัดนี้ ๒๐ ปี ไม่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตาม
เอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า พหุติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหา
รู้ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินนั้น แต่การนำบัญชีเงินฝากไปเป็นประกันการออกหนังสือ
ค้ำประกันของธนาคาร แม้ผู้เป็นเจ้าของบัญชีเงินฝากนั้นสามารถทำธุรกรรมฝากถอนเงินได้ เพียงแต่
ต้องมียอดเงินคงเหลืออยู่ในบัญชีเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่บัญชีที่เปิดเพื่อเป็นหลักประกัน
ของธนาคารจะเปิดเพื่อวัตถุประสงค์เดียวไม่มีการทำธุรกรรมฝากด้วย ทั้งมีการกำหนดวงเงินที่มีการ

จำนำสิทธิการรับฝากเงินไว้ และปรากฏจากรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีก็ไม่มีการทำธุรกรรมฝากเงิน
 เข้าบัญชีแม้รายการเดียว การที่ผู้ยื่นชี้แจงตามความเป็นจริงและข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่ผู้ยื่นชี้แจง
 ตามข้อเท็จจริงจึงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือ
 หนี้สินนั้น เห็นว่า แม้ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีเงินฝากธนาคารที่ผู้ถูกกล่าวหาถืออยู่ก่อนเข้ารับ
 ตำแหน่ง ซึ่งผู้ร้องสามารถตรวจสอบจากธนาคารเจ้าของบัญชีได้ แต่เมื่อพิจารณาถึงที่มาของ
 ทรัพย์สิน โดยผู้ถูกกล่าวหาเบิกความรับว่า เดิมผู้ถูกกล่าวหาเป็นตัวแทนบริษัทประกันภัย แต่
 บริษัทประกันภัยไม่ต้องการให้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นตัวแทนประกันภัยและเจ้าของอยู่ซ่อมรถใน
 ขณะเดียวกัน ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาจึงเปิดบัญชีเงินฝากรายการนี้เพื่อนำไปจำนำสิทธิการรับฝากเงิน
 ต่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สำหรับออกหนังสือค้ำประกันให้แก่จำสืบทำรวจฉันทา
 ซึ่งเป็นพี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา สอดรับกับที่จำสืบทำรวจฉันทาเบิกความว่า พยานทำประกันวินาศ
 ภัยส่งให้แก่อยู่ยกย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหา โดยแบ่งเปอร์เซ็นต์จากการขายประกันวินาศภัยภัยให้ผู้
 ถูกกล่าวหาเฉพาะกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาแนะนำมาด้วย และมีการต่ออายุขยายระยะเวลาค้ำประกัน
 และชำระค่าธรรมเนียมทุกปี ปีละ ๑ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเสมือนของผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้นำเงินของผู้ถูก
 กล่าวหาไปชำระต่อธนาคารตลอดมา พฤติการณ์จึงส่อพิรุธว่า ผู้ถูกกล่าวหามีส่วนได้เสียเกี่ยวพัน
 กับการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยภัยของจำสืบทำรวจฉันทา แต่ไม่อาจแสดงออกโดยเปิดเผยต่อ
 บริษัทประกันภัยว่าตนมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยภัยของจำสืบทำรวจ
 ฉันทา อันเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องปกปิดข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ ที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ว่า
 หลงลืม จึงไม่แสดงทรัพย์สิน รายการนี้ต่อผู้ร้องนั้น ทางไต่สวน ปรากฏ
 ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาทำธุรกรรมถอนเงินจากบัญชีเงินฝากรายการนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๒๓,๘๘๓.๖๑ บาท วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๓๙,๐๐๐ บาท การค้าประกันดังกล่าวมีการขยายกำหนดเวลาค้าประกันของธนาคารแบบปีต่อปี ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการขยายเวลาค้าประกันเองทุกปี โดยเฉพาะในปี ๒๕๕๕ ก่อนจะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินคดีนี้เพียง ๑ ปี ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาตัวแทนระหว่างบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) กับจำสืบทำรวจจันวา ทั้งสำนักงานตัวแทนประกันวินาศภัยของจำสืบทำรวจจันวายังมีตั้งอยู่หน้าอยู่กองการช่างของผู้ถูกกล่าวหาอีกด้วย แสดงว่าผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ในเวลาที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินคดีนี้แล้ว ซึ่งการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินให้ถูกต้องครบถ้วนเป็นหน้าที่สำคัญของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องปฏิบัติ อันเป็นมาตรการในการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อให้เกิดการตรวจสอบผู้ใช้อำนาจรัฐ จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๓ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ ของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า บัญชีนี้เป็นสลากออมสินและไม่มีสมุดบัญชีจึงหลงลืมและเข้าใจว่าไม่ใช่ทรัพย์สินที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการ ได้ซื้อมาเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ จำนวน

๑๒,๙๐๐ บาท วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จำนวน ๑๑,๐๐๐ บาท และวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินหากเปรียบเทียบกับเงินฝากที่ยื่นแสดงแล้วเป็นจำนวนน้อยกว่ามาก ทั้งผู้ถูกกล่าวหาเพื่อยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินครั้งแรก ใต้สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า เป็นบัญชีทะเบียนเลขที่ของ สลากออมสินพิเศษ จำนวน ๓ ฉบับ ที่ซื้อเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ และวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ รวมมูลค่า ๔๓,๙๐๐ บาท สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาถึงความมีอยู่ของสลากออมสินพิเศษทั้งสามฉบับนี้ ณ วันที่มี หน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า นางมาลีไม่เคยแจ้งให้ ผู้ถูกกล่าวหาทราบเกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้มาก่อน และเงินฝากดังกล่าวมีเพียงสลากออมสินเพียง อย่างเดียวไม่มีสมุดบัญชีด้วยแต่อย่างใด ผู้ถูกกล่าวหาไม่รู้ว่ามียอดสลากออมสินของนางมาลีอยู่ด้วยจึง ไม่ได้แจ้งในรายการบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาหรือตั้งใจจะปกปิด เงินฝากในสลากออมสินกับผู้ร้องแต่อย่างใด นางมาลีเบิกความว่า สลากทั้ง ๓ ฉบับ พยานซื้อมาคน ละคราวกัน ธนาคารไม่มีสมุดฝาก พยานเข้าใจว่าไม่ใช่บัญชีเงินฝากที่ต้องแสดงในการยื่นบัญชี ทรัพย์สินฯ ปัจจุบันสลากครบกำหนดอายุถอนเงินไปนานแล้ว และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตาม เอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า เมื่อพิจารณาถึงคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว พฤติการณ์ฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาถึงความมีอยู่แห่งทรัพย์สินนั้น แต่เมื่อพิจารณาจำนวนเงินมูลค่าของ ทรัพย์สินที่ผู้ยื่นไม่แสดง เปรียบเทียบกับเงินฝากที่ผู้ยื่นแสดงมาแล้วเป็นจำนวนที่น้อยกว่ามาก ไม่มี ผลทำให้ทรัพย์สินของผู้ยื่นเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเพิ่มขึ้นผิดปกติได้ แม้ผู้ยื่นชี้แจงว่าหลงลืมหรือ เป็นความเข้าใจผิดของผู้ยื่นเองซึ่งเป็นเหตุผลที่รับฟังไม่ได้ แต่ตามข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์

อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น เห็นว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหาที่มีอยู่ก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง อยู่ในวิสัยที่ผู้ร้องสามารถตรวจสอบจากธนาคารเจ้าของบัญชีได้เช่นกัน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาและนางมาลีเบิกความยืนยันว่า นางมาลีซื้อสลากออมสินทั้ง ๓ ฉบับมาคนละคราวและไม่มีสมุดเงินฝาก ทำให้นางมาลีหลงลืมและเข้าใจว่าไม่ใช่บัญชีเงินฝากที่ต้องแสดงในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกกล่าวหา จึงไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ปัจจุบันสลากครบกำหนดอายุถอนเงินไปนานแล้ว เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สินซึ่งเป็นเพียงสลากออมสินจำนวน ๓ ฉบับ รวมมูลค่า ๔๓,๙๐๐ บาท เห็นได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่คู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหาซื้อมาจากธนาคารตามปกติ ซึ่งมีมูลค่าไม่เกินกว่าฐานะและทางทำมาหาได้ของคู่สมรส และไม่ปรากฏว่ามีการได้มาโดยไม่สุจริตหรือมีที่มาจากการกระทำโดยมิชอบ จึงไม่มีเหตุผลหรือประโยชน์อันใดที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องพยายามปกปิดความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ประกอบกับเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบมูลค่าสลากทั้ง ๓ ฉบับนี้กับทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินรวมมูลค่ารวม ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมาย ร.๘ ถือว่าเป็นจำนวนเงินไม่มาก แม้จะมีพฤติการณ์ว่าคู่สมรสซื้อสลากออมสินครั้งสุดท้ายในปี ๒๕๕๖ ก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งเพียงประมาณ ๔ เดือน แต่ก็อาจเป็นเพราะคู่สมรสไม่เคยแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้มาก่อนดังที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ กรณียังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอัน

เป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกล่าวหาฟังขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๔ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางริน อำเภอมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกล่าวหาช่วยเหลือรับซื้อฝากที่ดินแปลงนี้จาก นายบุญเสริม เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ต่อมานายบุญเสริมได้ชำระหนี้แล้ว ผู้ถูกล่าวหาจึงมอบเอกสารให้นายบุญเสริมไปจดทะเบียนไถ่ถอนที่ดินที่ขายฝากคืนเองตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ แต่เมื่อได้รับหนังสือจากผู้ร้องจึงเพิ่งทราบว่านายบุญเสริมยังไม่ดำเนินการจดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก ไต่สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า ทรัพย์สินรายการนี้มีชื่อผู้ถูกล่าวหาเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์อยู่ ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ผู้ถูกล่าวหาเบิกความว่า เป็นที่ดินที่ผู้ถูกล่าวหารับซื้อฝากไว้จากนายบุญเสริม เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ในราคารวมค่าธรรมเนียม ๓๙,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นประมาณ ๓ เดือน นายบุญเสริมนำเงินมาชำระหนี้และไถ่ถอนการขายฝาก ผู้ถูกล่าวหามอบโฉนดที่ดินคืนไปและแจ้งให้นายบุญเสริมนัดหมายมาว่าพร้อมเมื่อใดจะได้ไปจดทะเบียนไถ่ถอนกัน ผู้ถูกล่าวหาเข้าใจว่าที่ดินแปลงดังกล่าวมิใช่เป็นของผู้ถูกล่าวหาอีกตั้งนั้นในวันยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องจึงไม่ได้ระบุแจ้งไว้และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙ นายบุญเสริมได้ดำเนินการจดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝากเสร็จแล้วตามสารบาญโฉนดที่ดินเอกสารหมายเลข ค.๖ ทั้งนี้ที่ดินแปลงดังกล่าวนี้เป็นที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านอยู่อาศัยของนายบุญเสริมเอง ผู้ถูกล่าวหาไม่มีเจตนาหรือจงใจที่จะไม่แจ้งหรือปกปิดการมีอยู่หรือได้มาของทรัพย์สินแต่อย่างใด นายบุญเสริมเบิกความว่า เป็นที่ดินที่ขายฝากไว้แก่ผู้ถูกล่าวหาในราคา ๓๐,๐๐๐ บาท ดอกเบี้ย

๙,๐๐๐ บาท ได้ชำระหนี้ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ ผู้ถูกกล่าวหาส่งมอบโฉนดคืนให้ แต่พยานเข้าใจว่า
ไถ่ถอนแล้ว และไม่ได้ไปจดทะเบียนไถ่ถอนขายฝาก เพราะไม่มีเงินพอชำระค่าฤชาธรรมเนียมการโอน
จึงปล่อยทิ้งไว้ และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า
แม้ที่ดินยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหาอยู่ ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน แต่จาก
พฤติการณ์ที่เมื่อผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าโฉนดที่ดินยังเป็นชื่อของตนอยู่ จึงได้ไปดำเนินการโอนทาง
ทะเบียนเปลี่ยนแปลงเป็นชื่อของนายบุญเสริม จึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา รู้ถึงควมมีอยู่แห่ง
ทรัพย์สินดังกล่าวว่าเป็นของตน และตามข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนา
ไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น เห็นว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นที่ดินซึ่งผู้ถูกกล่าวหาอ้าง
ว่าช่วยเหลือรับซื้อฝากจากนายบุญเสริม เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ มีกำหนดเวลา
ขายฝาก ๓ เดือน หลังจากนั้น ๑ ปี นายบุญเสริมได้ชำระหนี้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงมอบเอกสารให้นาย
บุญเสริมไปจดทะเบียนไถ่ถอนขายฝากเองตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ ต่อมาได้รับหนังสือจากผู้ร้อง ผู้
ถูกกล่าวหาจึงทราบว่านายบุญเสริมยังไม่ดำเนินการ จดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก ซึ่งทางได้
สวนได้ความว่าผู้ถูกกล่าวหา รับซื้อฝากที่ดินมีกำหนดเวลาสั้นมากเพียง ๓ เดือน เมื่อนายบุญเสริม
ไม่ไถ่คืนภายในกำหนดแล้ว ไม่ปรากฏเหตุผลพิเศษอย่างใดที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องยอมให้ไถ่คืนทั้ง
ที่นายบุญเสริมได้ชำระหนี้เกินกำหนด และแม้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีนายบุญเสริมมาเบิกความยืนยัน
ว่าได้ชำระหนี้คืนผู้ถูกกล่าวหา ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้จดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก เนื่องจาก

ไม่มีเงินพอชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนจำนวน ๙,๐๐๐ บาท ก็ตาม แต่ข้อที่นายบุญเสริมอ้างว่าได้กู้ยืมเงินจากญาติและสหกรณ์มาชำระหนี้แก่ผู้ถูกกล่าวหา นั้น เป็นเพียงคำกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย ไม่มีบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือเอกสารหลักฐานอื่นใดที่น่าเชื่อถือมาสนับสนุน ทั้งพฤติการณ์ที่นายบุญเสริมไม่ชวนชวยพยายามที่จะให้มีการโอนชื่อในโฉนดที่ดินมาเป็นชื่อของตน คงปล่อยให้ เป็นชื่อของผู้ถูกกล่าวหาถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินนานหลายปีจนผู้ร้องตรวจพบ ทั้ง ๆ ที่ที่ดินแปลงนี้มีราคาประเมิน ณ วันที่จดทะเบียนโฉนดจำนวน ๑๖๘,๒๕๐ บาท จึงเป็นการผิดปกตวิสัยของบุคคลในฐานะเจ้าของที่ดินที่แท้จริงพึงจะกระทำ คำเบิกความของนายบุญเสริมมีข้อพิรุธหลายประการดังกล่าวข้างต้นจึงไม่น่าเชื่อถือ ไม่อาจจะรับฟังได้ว่านายบุญเสริมชำระหนี้แก่ผู้ถูกกล่าวหาจริง ส่วนที่ต่อมาในปี ๒๕๕๙ ผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการจดทะเบียนโอนขายที่ดินให้เป็นชื่อนายบุญเสริม ก็เป็นการดำเนินการหลังผู้ร้องมีหนังสือให้ชี้แจงแล้ว ย่อมเป็นข้อพิรุธว่าจะเป็น การดำเนินการเพื่อให้ตนพ้นผิดคดีนี้เท่านั้น เมื่อพยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหาไม่น่าเชื่อถือและมีข้อพิรุธหลายประการเกี่ยวกับที่มาของทรัพย์สิน จึงเชื่อว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งมีอยู่ในขณะมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ต้องการแจ้งทรัพย์สินรายการนี้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้อง ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๕ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตั้งแต่เข้ารับตำแหน่ง แต่เข้าใจผิดโดยยื่นเพียงตัวอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ หมู่ ๔ ตำบลบางนอน แต่ไม่ได้ระบุเลขที่โฉนด และที่ดินติดจำนองธนาคารออมสินเป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท แม้ไม่ได้ระบุว่าตั้งอยู่บนที่ดินแปลงใด แต่ได้แนบสำเนาทะเบียนบ้านและหนังสือรับรองสินเชื่อธนาคารออมสิน สามารถตรวจสอบความมีอยู่ของทรัพย์สินได้ง่าย ได้สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ที่ดินแปลงนี้มาเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยเป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ และติดจำนองกับธนาคารออมสิน สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นแสดงรายการหนี้สินเงินกู้ดังกล่าวต่อผู้ร้องด้วย ผู้ยื่นยอมทราบถึงความมีอยู่ของรายการที่ดินแปลงนี้ ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า ที่ดินแปลงนี้เป็นที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ซึ่งเป็นตึกแถวที่ใช้เป็นที่ทำการเปิดอู่ซ่อมรถของผู้ถูกกล่าวหา ด้วยความพลั้งเผลอของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้แจ้งรายการทรัพย์สินในส่วนนี้เฉพาะบ้านที่พักอาศัยซึ่งเป็นอู่ซ่อมรถเท่านั้นว่ามีราคาประมาณ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับที่ดินไว้ด้วย ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาหรือจงใจที่จะแจ้งรายการทรัพย์สินอันเป็นเท็จหรือปกปิดการมีอยู่ของทรัพย์สินต่อผู้ร้องแต่อย่างใด เพราะลำพังสิ่งปลูกสร้างในที่ดินเพียงอย่างเดียวก็จะมีราคาไม่ถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นแน่ ทั้งนี้ที่ดินแปลงดังกล่าวนี้พร้อมสิ่งปลูกสร้างผู้ถูกกล่าวหาได้รับโอนมาและจดทะเบียนจำนองเป็นประกันหนี้เงินกู้ไว้กับธนาคารออมสิน สาขาระนองตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ในวงเงินจำนอง ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ แผ่นที่ ๕๒ ถึง ๕๓ และ ค.๘ และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมายเลข ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า

ตามบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง ผู้ยื่นได้แสดงรายการทรัพย์สินประเภท ๖ โรงเรือนสิ่งปลูกสร้างลำดับที่ ๕ แสดงบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ไม่ระบุว่าตั้งอยู่บนโฉนดที่ดินแปลงใด ระบุวันเดือนปีที่ได้มา มูลค่าประมาณ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แนบสำเนาทะเบียนบ้านเป็นเอกสารประกอบ และตามรายการหนี้สินประเภท ๒ เงินกู้จากธนาคาร/สถาบันการเงินอื่น ลำดับที่ ๑ ระบุหนี้เงินกู้ธนาคารออมสิน สาขาระนอง วันเดือนปีที่ทำสัญญา ยอดหนี้คงเหลือ ๖,๕๕๘,๗๖๘.๗๓ บาท จึงฟังได้ว่าที่ดินนี้เป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ และติดจำนองกับธนาคารออมสิน ผู้ยื่นยอมทราบถึงความมีอยู่แห่งทรัพย์สินนั้น ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีฯ แต่การที่ผู้ยื่นแจ้งให้ทราบถึงโรงเรือนบนที่ตั้งที่ดิน ทั้งประเมินมูลค่ามาเป็นจำนวนสูงถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แม้จะไม่แจ้งว่าตั้งอยู่บนที่ดินแปลงใด พร้อมยังระบุหนี้เงินกู้ที่เกี่ยวข้องด้วย แม้จะไม่แจ้งว่าใช้ทรัพย์สินใดเป็นหลักประกัน แต่ยอมทำให้สามารถตรวจสอบความมีอยู่ของที่ดินได้โดยง่าย จึงเป็นความบกพร่องในการจัดทำบัญชีของผู้ยื่น ไม่ปรากฏว่าผู้ยื่นมีเจตนาไม่แสดงรายการทรัพย์สินนี้ ทั้งตามข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบ เอกสารหมาย ร.๙ ว่า ที่ดินแปลงนี้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยนิติกรรมซื้อขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านตึกสามชั้นเลขที่ ๑๔๕/๓๑ จากบริษัทอาร์ยส์โตร จำกัด ในราคา ๖,๙๕๐,๐๐๐ บาท และวันเดียวกันได้จดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้แก่ธนาคารออมสิน สาขาระนอง เป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท อันเป็นเวลาก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีได้แสดงรายการที่ดินแปลงนี้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน

และหนี้สิน แต่ก็ได้แสดงรายการอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งอยู่บนที่ดินแปลงนี้ต่อผู้ร้อง ไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และแสดงรายการหนี้สินโดยระบุรายละเอียดวันที่ทำ สัญญาเงินกู้และยอดหนี้คงเหลือลงในรายการหนี้สินในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้องแล้ว ผู้ร้องยอมตรวจสอบความมีอยู่ของหนี้สินอันระบุถึงที่ดินแปลงนี้ในเอกสาร ประกอบรายการหนี้สินได้ แม้บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินผู้ถูกกล่าวหาจะประเมินมูลค่า โรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งบนที่ดินแปลงนี้สูงถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท มากกว่าราคาที่ได้มา เกือบเท่าตัว และหลังจากยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินแล้วเพียงหนึ่งเดือน ผู้ถูก กล่าวหาได้จดทะเบียนจำนองเพิ่มเงินอีก ๑,๐๖๐,๐๐๐ บาท ก็ยังไม่เป็นเหตุพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ถูก กล่าวหาปกปิดและมีเจตนาไม่แสดงที่มาของที่ดินแปลงนี้ กรณีจึงอาจเป็นไปได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา เพียงแต่ผิดพลาดดังที่กล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แจ้งทรัพย์สินรายการที่ ๕ ในบัญชีแสดงรายการ ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบที่ยื่นต่อผู้ร้องเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาไม่แสดงที่มา แห่งทรัพย์สินนั้น ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๖ คือ รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า รถคันนี้อยู่ในสภาพชำรุดและจอดทิ้งไว้โดยไม่ได้ใช้งาน รถจดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ และผู้ถูกกล่าวหาครอบครองเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ จึงหลงลืมเข้าใจผิดว่าไม่ต้องยื่นแสดงรายการต่อผู้ร้อง ได้สวนนายจักรพงษ์และนางสาว วรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า รถคันนี้จดทะเบียนวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ครอบครองรถ

วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง รยยนต์รายการนี้อยู่ในสถานะรถปกติ และมีการชำระภาษีต่อทะเบียนกับสำนักงานขนส่งในช่วงระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าการใช้งานรถคันนี้อยู่และผู้ยื่นรู้ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า เป็นรถยนต์เก่าของผู้ถูกกล่าวหาจดทะเบียนตั้งแต่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ สภาพชำรุดใช้งานไม่ได้จึงจอดทิ้งไว้ภายในอุโมงค์รถของผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาได้มีเจตนาหรือจงใจที่จะไม่แจ้งรายการทรัพย์สินอันเป็นเท็จหรือปกปิดการมีอยู่ของรถยนต์คันนี้แต่อย่างใด และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมายเลข ๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า การที่ผู้ยื่นแจ้งว่ารถจอดทิ้งไว้ไม่ได้ใช้งาน แต่เมื่อตรวจสอบในช่วงระยะเวลาที่ผู้ยื่นมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน มีการชำระภาษีต่อทะเบียนกับสำนักงานขนส่ง จึงฟังได้ว่าการใช้งานรถคันนี้อยู่ ผู้ยื่นย่อมรู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สิน แต่เมื่อพิจารณาสภาพรถ อายุการใช้งาน การปกปิดรถคันนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ยื่น ไม่มีผลทำให้ทรัพย์สินของผู้ยื่นเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเพิ่มขึ้นผิดปกติได้ ทั้งยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น เห็นว่า รยยนต์คันนี้เป็นทรัพย์สินมีทะเบียนควบคุม มีการชำระภาษีต่อทะเบียนกับสำนักงานขนส่งทุกปี จึงฟังได้ว่าการใช้งานรถคันนี้อยู่ ผู้ถูกกล่าวหาย่อมรู้ถึงการมีอยู่ของรถยนต์คันนี้ กรณีจึงฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๗ คือ รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กงต ระนอง ๘๓๕ ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดทำบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ได้สวณนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า รถจดทะเบียนวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ครอบครองรถวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ผู้ถือกรรมสิทธิ์นางมาลี ยกย่อง วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง รถจักรยานยนต์รายการนี้อยู่ในสถานะรถปกติ และมีการชำระภาษีต่อทะเบียนกับสำนักงานขนส่งในช่วงระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาทำหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า รถไม่ได้อยู่ในสภาพใช้งานได้และจำหน่ายชิ้นส่วนให้กับร้านรับซื้อของเก่าตามที่ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแต่อย่างใด จึงฟังได้ว่ามีการใช้งานรถคันนี้อยู่ และผู้ยื่นรู้ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ผู้ถูกกล่าวหาและนางมาลีเบิกความทำนองเดียวกันว่า เป็นรถที่มีสภาพเก่า ชำรุดใช้งานไม่ได้ นางมาลีเป็นเจ้าของและเข้าใจว่าได้ขายเป็นเศษเหล็กไปแล้ว แต่มาทราบในภายหลังว่านางสาวปภาภรณ์ อังสนาม นำไปซ่อมและใช้งานต่อมาซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งนายทะเบียนระงับการใช้งานไปแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาหรือจงใจที่จะแจ้งรายการทรัพย์สินอันเป็นเท็จหรือปกปิดการมีอยู่ของรถจักรยานยนต์คันนี้แต่อย่างใด และนางสาวปภาภรณ์เบิกความว่า เป็นเสมียนฝึกหัดอยู่ยกย่องการช่างเห็นซากรถจักรยานยนต์จอดวางกองรวมกับอะไหล่อื่น ในสภาพชำรุด ไม่สามารถใช้งานได้ พยานซื้อซากรถไปในราคา ๖,๐๐๐ ถึง ๗,๐๐๐ บาท นำไปซ่อมและต่อทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยเสียภาษีย้อนหลัง ๓ ปี ต่อมาต่อทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ไม่ได้ เพราะผู้ถูกกล่าวหา มีการแจ้งหยุดใช้รถตั้งแต่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แล้ว เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาขายซากโดยไม่คิดว่าพยานจะนำไปซ่อมใช้ และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการ

นี้ว่า เมื่อมีการชำระภาษีต่อทะเบียนรถในช่วงระยะเวลาที่ผู้ยื่นมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน จึงไม่สามารถรับฟังได้ว่ารถคันนี้ผู้ยื่นไม่มีการใช้งานและจำหน่ายชิ้นส่วนให้แก่ร้านซื้อของเก่าไปแล้ว ฟังได้ว่าผู้ยื่นรู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สิน แต่เมื่อพิจารณาอายุการใช้งาน การปกปิดรถคันนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ยื่น ไม่มีผลทำให้ทรัพย์สินของผู้ยื่นเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเพิ่มขึ้นผิดปกติได้ ทั้งยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น เห็นว่า ตามสำเนารายการจดทะเบียน เอกสารหมายเลข ค.๑๐ รถจักรยานยนต์คันนี้จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นทรัพย์สินที่ถูกกล่าวหาได้มาตั้งแต่อ่อนมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ต่อมาปี ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาต้องมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน รถจักรยานยนต์มีการใช้งานมาแล้วถึงสิบปีย่อมมีความเสื่อมสภาพจากการใช้งาน สอดคล้องกับในปีที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องไม่มีการเสียภาษีต่อทะเบียนรถจักรยานยนต์ อันเป็นข้อสนับสนุนว่าขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินนั้น รถจักรยานยนต์ไม่ได้ใช้งานตามปกติจริง จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจผิดไปได้ว่าไม่ต้องแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง เช่นเดียวกับกรณีทรัพย์สินรายการที่ ๖ แม้ต่อมาในปี ๒๕๕๘ มีการต่อทะเบียนย้อนหลังโดยนางสาวปภาภรณ์ อังสนาม ที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าเคยเป็นเสมียนและนำรถจักรยานยนต์ไปซ่อมใช้งานโดยไม่แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบอันจะเป็นพิรุธอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่เหตุให้เจตนาของผู้ถูกกล่าวหาที่มีในขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องเปลี่ยนแปลงจากเดิมกลับ

เป็นการมีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินอันเป็นการจงใจปกปิดทรัพย์สินไปได้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ของผู้ถูกกล่าวหาข้อนี้ฟังขึ้น

พยานหลักฐานตามทางไต่สวนฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง ในส่วนทรัพย์สินรายการที่๑คือบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด(มหาชน)สาขาระนอง เลขที่บัญชี๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท รายการที่ ๒ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท รายการที่ ๔ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง และรายการที่๖ คือรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง ผู้ถูกกล่าวหาจึงต้องพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และมีผลห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ

ทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหายังเป็นความผิดฐาน เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ด้วย

พิพากษาว่า นายกรีธา ยกย่อง ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้ง ให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ในส่วน ทรัพย์สิน ๔ รายการ คือบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด(มหาชน) สาขาระนอง เลขที่ บัญชี๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท ที่ดินโฉนด เลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง และรถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง บางรีนที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรค

สอง และห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่งกับมีความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ให้จำคุก ๒ เดือน และปรับ ๘,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐.

นายสุภัทร์ สุทธิมนัส

(อม.๒๘)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๙๕/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๖ /๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๗ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง	{	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	ผู้ร้อง
		นายกรัฑา ยกย่อง	ผู้ถูกกล่าวหา
เรื่อง		การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน	

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะตามที่มีอยู่จริงต่อผู้ร้อง แต่ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โดยไม่แสดงทรัพย์สิน ๗ รายการ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคาร

ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนองและรถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ขอให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน และห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย กับลงโทษตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔, ๑๑๙

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์คำร้อง คำให้การ รายงานผลการตรวจสอบของผู้ร้องตลอดจนพยานหลักฐานที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้สวนเพิ่มเติมแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ แลลงนโยบายเพื่อเข้ารับหน้าที่เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และยังดำรงตำแหน่งอยู่จนถึงวันยื่นคำร้อง ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๖ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่ง โดยไม่แสดงรายการทรัพย์สินของตนเอง จำนวน ๕ รายการ ดังนี้ เงินฝากธนาคาร ๒ บัญชี ได้แก่ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-

๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท ที่ดิน ๒ แปลง โฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง และไม่แสดงรายการทรัพย์สินของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๒ รายการ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ผู้ร้องมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบจึงยื่นคำร้องเป็นคดีนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่นับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณา

มีปัญหาต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่า ขณะผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้ มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา และมีผลใช้บังคับแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งผู้ร้องกล่าวโทษผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น คดีนี้จะใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมบังคับได้หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๑๑๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด แต่ขณะผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้ปรากฏว่า มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลให้ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่ และมีระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่าเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑ มิใช่มาตรการบังคับทางการเมืองตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดและไม่เป็นคุณจึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ บังคับแก่คดี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้องภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง วันพ้นจากตำแหน่ง

และวันที่พ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีนโดยไม่แสดงทรัพย์สินของตนเองและคู่สมรสรวม ๗ รายการ ตามคำร้อง เป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบอันเป็นความผิดตามคำร้องหรือไม่ เห็นสมควรแยกพิจารณาตามคำร้อง ดังนี้

ทรัพย์สินรายการที่ ๑ บัญชีเงินฝากประจำธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท และทรัพย์สินรายการที่ ๒ บัญชีเงินฝากประจำธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง ประเภท ๓ เดือน เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท เห็นสมควรพิจารณาไปพร้อมกัน ดังนี้ ผู้ถูกกล่าวหาให้การว่าทรัพย์สินรายการที่ ๑ ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีเพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์ในการขอประกันตัวจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๘๔๗/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ส่วนทรัพย์สินรายการที่ ๒ ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีและจำนำสิทธิการรับฝากเงินต่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เพื่อออกหนังสือค้ำประกันการทำงานของจำเลยตำรวจฉันทา ยกย่อง (ยศขณะนั้น) พี่ชายของผู้ถูกกล่าวหาในการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยกับบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) ในวงเงิน ๖๕๐,๐๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ทรัพย์สินทั้งสองรายการไม่มีการทำธุรกรรม สมุดบัญชีเงินฝากของทรัพย์สินรายการที่ ๑ อยู่ที่ศาลและรายการที่ ๒ อยู่ที่

ธนาคารทำให้หลงลืมและตกหล่นในการยื่นบัญชี ทั้งมีจำนวนเงินน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา เห็นว่า ทรัพย์สินรายการที่ ๑ และรายการที่ ๒ เป็นบัญชีเงินฝากธนาคารที่ผู้ถูกกล่าวหาได้อยู่ตั้งแต่ก่อนเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน และเป็นทรัพย์สินที่สามารถตรวจสอบความมีอยู่จากธนาคารเจ้าของบัญชีได้โดยง่าย เจ้าของบัญชีเงินฝากสามารถเบิกถอนเงินได้ทันที จำนวนเงินในบัญชีเงินฝากทั้งสองรายการ มีจำนวนเงินรวม ๙๙๒,๕๘๖.๖๔ บาท หากเปรียบเทียบทรัพย์สินรวมทั้งหมดของผู้ถูกกล่าวหาและคู่สมรสที่ปรากฏในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินมูลค่า ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมายเลข ร.๘ อาจไม่สูงมากนัก แต่หากพิจารณาเปรียบเทียบกับทรัพย์สินเฉพาะรายการเงินฝากธนาคารในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกกล่าวหาที่ยื่นต่อผู้ร้องรวม ๗ บัญชี มีมูลค่ารวม ๑,๒๒๓,๒๗๙.๘๖ บาท แล้ว ทรัพย์สินทั้งสองรายการที่ปกปิดไว้ นับว่ามีจำนวนมาก เมื่อพิจารณาประกอบกับว่าทรัพย์สินทั้งสองรายการผู้ถูกกล่าวหาได้นำไปเป็นหลักประกันผูกพันตนเข้ารับประกันบุคคลอื่นอันอาจทำให้ตนต้องรับภาระในหนี้เงินที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตโดยไม่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอนและอาจสูญเสียเงินในบัญชีเงินฝากที่เป็นหลักประกันไปได้ โดยเฉพาะทรัพย์สินรายการที่ ๑ ที่นำไปประกันบุคคลที่ไม่ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์อย่างไรกับผู้ถูกกล่าวหาด้วยแล้ว เชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องตระหนักถึงภาระที่ตนต้องรับผิดชอบอยู่ตลอดเวลาและทราบถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินนี้เป็นอย่างดี แม้สมุดบัญชีเงินฝากทรัพย์สินรายการที่ ๑ ถูกเก็บไว้ที่ศาลจังหวัดระนองแต่ศาลจังหวัดระนองได้ออกหลักฐานการรับหลักประกันให้ไว้แก่ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นนายประกันเพื่อจะได้นำไปเป็นหลักฐานในการรับหลักประกันคืนเมื่อหมดภาระผูกพันซึ่งผู้ถูกกล่าวหาต้องเก็บหลักฐานนี้ไว้เป็นอย่างดี เห็นได้จากเมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบว่าตนพ้นภาระ

ผูกพันแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้ไปรับหลักประกันคืนและถอนเงินออกจากบัญชีทั้งหมดทันทีแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาารู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ จึงไม่เชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาจะหลงลืมว่ามีทรัพย์สินรายการนี้อยู่จริง ส่วนทรัพย์สินรายการที่ ๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาประกอบกิจการอยู่ซ่อมรถตั้งแต่ปี ๒๕๒๐ และรับซ่อมรถประกันในเครือบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) เมื่อพิจารณาบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้องระบุรายได้ประจำของผู้ถูกกล่าวหามาจากอยู่ยกย่องการช่างจำนวน ๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท ต่อปี มากกว่ารายได้อื่น ๆ ของผู้ถูกกล่าวหาเมื่อพิจารณาประกอบคำเบิกความของผู้ถูกกล่าวหาที่ว่าตนเองเคยเป็นตัวแทนประกันภัยของบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) แต่บริษัทประกันภัยไม่ต้องการให้ตัวแทนประกันภัยและเจ้าของอยู่ซ่อมรถในเครือเป็นบุคคลรายเดียวกัน และคำให้การของจำเลยตำรวจชั้นว่า ผู้ถูกกล่าวหาติดต่อให้จำเลยตำรวจชั้นว่ามาเป็นตัวแทนนายหน้าประกันวินาศภัยเนื่องจากตัวแทนเดิมเลิกการเป็นตัวแทน เพื่อจะได้รับงานประกันวินาศภัยส่งให้อยู่ยกย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ติดต่อธนาคารเพื่อจำนำสิทธิเงินฝากและขอออกหนังสือคำประกันการเป็นตัวแทนให้กับจำเลยตำรวจชั้นว่าด้วยตัวเอง ชำระเงินค่าธรรมเนียมการต่อสัญญาคำประกันเป็นเวลาทุกปีตลอดมา ประกอบกับสำนักงานตัวแทนประกันวินาศภัยของจำเลยตำรวจชั้นว่ามีสถานที่ตั้งอยู่บริเวณเดียวกับอยู่ยกย่องการช่างซึ่งเป็นอยู่ซ่อมรถของผู้ถูกกล่าวหาเองแล้ว พฤติการณ์ดังกล่าวรับฟังประกอบกันมีเหตุผลเชื่อว่าตัวผู้ถูกกล่าวหาเองได้เลิกเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยเนื่องจากตนเองเป็นเจ้าของอยู่ซ่อมรถยนต์ในเครือของบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด(มหาชน) ด้วย ทำให้ขัดกับระเบียบของบริษัทและจัดการให้จำเลยตำรวจชั้นว่าพี่ชายเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยแทนตนเองเพื่อรับงานซ่อมรถประกันส่งให้อยู่ยกย่องการช่างซึ่ง

เป็นรายได้หลักของผู้ถูกกล่าวหาอันแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหามีส่วนได้เสียเกี่ยวพันกับการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของจำเลยตำรวจอันว่า แต่ไม่อาจแสดงออกโดยเปิดเผยต่อบริษัทประกันภัยได้ว่าตนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยนั้นจึงต้องปกปิดข้อเท็จจริงนี้ไว้ ดังนี้ย่อมเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาปกปิดข้อเท็จจริงต่อผู้ร้องด้วยจึงไม่แสดงบัญชีเงินฝากนี้ไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ตามกฎหมายแล้วผู้ร้องอาจเปิดเผยต่อผู้มีส่วนได้เสียได้ นอกจากนี้บัญชีดังกล่าวยังมีการทำธุรกรรมถอนเงินส่วนเกินกว่าวงเงินจำนำสิทธิเงินฝากต่อธนาคารออกมาหลายครั้ง ดังนี้ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ทำธุรกรรมถอนเงินจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินรวม ๒๓,๘๘๓.๖๑ บาท วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ทำธุรกรรมถอนเงินจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินรวม ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ทำธุรกรรมถอนเงินจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินรวม ๔๐,๐๐๐ บาท และวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ทำธุรกรรมถอนเงินจำนวน ๒ ครั้ง เป็นเงินรวม ๓๙,๐๐๐ บาท พฤติการณ์ดังกล่าวรับฟังประกอบกันเชื่อว่าในขณะที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินหรือหนี้สินต่อผู้ร้องผู้ถูกกล่าวหารู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สิน และมีเจตนาเพิกเฉยละเลยไม่แสดงต่อผู้ร้องเนื่องจากไม่ประสงค์ให้ผู้ร้องได้ตรวจสอบถึงที่มาของทรัพย์สินทั้งสองรายการดังกล่าว พยานหลักฐานของผู้ร้องตามทางไต่สวนจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบและมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินรายการที่ ๑ และรายการที่ ๒

ทรัพย์สินรายการที่ ๓ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน

๔๓,๙๐๐ บาท ในปัญหานี้ผู้ถูกกล่าวหาให้การว่า เข้าใจผิดว่าไม่ใช่รายการที่ต้องยื่นแสดงรายการ จึงทำให้ไม่ได้ยื่น เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่า ทรัพย์สินรายการที่ ๓ เป็นสลากออมสินอันเป็น รายการทรัพย์สินของคู่สมรสเปิดบัญชีซื้อสลากออมสินตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ก่อนผู้ร้อง เข้ารับตำแหน่งมีรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ฝากเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ฝากเงินจำนวน ๑๑,๐๐๐ บาท และวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ฝากเงินจำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๓,๙๐๐ บาท ซึ่งคำอธิบายท้าย บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินระบุชัดเจนว่าสลากออมสินเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในประเภท เงินฝากซึ่งต้องแนบหลักฐานสำเนาสลากออมสิน ผู้ถูกกล่าวหาในฐานะผู้ยื่นบัญชีต้องอ่าน คำอธิบายอยู่แล้วจึงจะสามารถแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินรายการอื่นได้อย่างถูกต้อง เมื่อ ได้รับบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน เอกสารหมาย ร.๘ ระบุชื่อนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส และเป็นเจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้ยื่นแทนผู้ถูกกล่าวหา ประกอบกับผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่านาง มาลีเป็นผู้รวบรวมเอกสารเพื่อยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินให้ด้วยแล้ว นางมาลีย่อมต้องอ่าน คำอธิบายท้ายบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินหรือหนี้สินก่อนจึงจะสามารถแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินรายการอื่นได้อย่างถูกต้องและต้องทราบว่าสลากออมสินเป็นทรัพย์สินที่อยู่ใน ประเภทเงินฝากซึ่งต้องแสดงต่อผู้ร้อง ข้อต่อสู้ของผู้ถูกกล่าวหาว่าเข้าใจผิดว่าไม่ต้องยื่นจึงง่ายต่อ การกล่าวอ้าง ไม่น่ารับฟัง ทั้งเมื่อพิจารณาหนังสือนำเสนอเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการทำธุรกรรม ของธนาคารออมสินในรายงานผลการตรวจสอบ เอกสารหมาย ร.๙ กลับปรากฏว่าผลการ ตรวจสอบบัญชีเงินฝากและสลากออมสินพิเศษฉบับนี้มีเงินคงเหลือ ๙๒,๙๐๐ บาท โดยมีการ ฝากเพิ่มเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ จำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท จึงแตกต่างกับข้อเท็จจริงใน

หนังสือชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาฉบับลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ที่ว่ามีเงินคงเหลือเพียง ๑๒,๙๐๐ บาท จึงมิใช่การนำเงินฝากเพื่อซื้อสลากออมสินเพิ่มโดยนำเงินจากสลากออมสินที่หมดอายุแล้วมาซื้อตามที่นางมาลีเบิกความแต่มีการนำเงินจากส่วนอื่นมาฝากซื้อด้วย ทั้งการฝากเงินซื้อสลากออมสินฉบับล่าสุดได้กระทำก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินเพียง ๔ เดือนเศษ และสลากออมสินต้องมีการตรวจรางวัลทุกเดือนอยู่แล้ว พฤติการณ์ดังกล่าวรับฟังประกอบกันจึงเชื่อว่าในขณะที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินหรือหนี้สินต่อผู้ร้องผู้ถูกกล่าวหา รู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินนี้ เมื่อพิจารณาประกอบหนังสือนำเสนอเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการทำธุรกรรมของธนาคารออมสินในรายงานผลการตรวจสอบ เอกสารหมาย ร.๙ ที่มีเงินเพิ่มขึ้นมากกว่าที่เคยฝากมาก่อน เชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่เจตนาเพิกเฉยละเลยปกปิดไม่แสดงทรัพย์สินรายการนี้ต่อผู้ร้องเนื่องจากไม่ประสงค์ให้ผู้ร้องได้ตรวจสอบทรัพย์สิน พยานหลักฐานของผู้ร้องตามทางไต่สวนจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินรายการนี้

ทรัพย์สินรายการที่ ๔ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง นั้น ผู้ถูกกล่าวหาให้การว่า ผู้ถูกกล่าวหาช่วยเหลือรับซื้อฝากที่ดินแปลงนี้จากนายบุญเสริมฐ์ เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ มีกำหนดเวลาขายฝาก ๓ เดือน หลังจากนั้น ๑ ปี นายบุญเสริมฐ์ได้ชำระหนี้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงคืนโฉนดที่ดินและมอบเอกสารให้นายบุญเสริมฐ์ไปจดทะเบียนไถ่ถอนขายฝากเองตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ ต่อมาได้รับหนังสือจากผู้ร้องผู้ถูกกล่าวหาจึงทราบว่าการขายฝากยังไม่ดำเนินการจดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก เห็นว่า

ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบของผู้ร้อง เอกสารหมาย ร.๙ ว่า เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ นายบุญเสริมฐำนำที่ดินไปขายฝากแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่มีกำหนดเวลา ๓ เดือน ในราคา ๓๐,๐๐๐ บาท หลังจากขายฝากหนึ่งปีเศษนายบุญเสริมฐำให้การต่อผู้ร้องว่าได้นำเงินไปไถ่ถอนในราคา ๓๐,๐๐๐ บาทเศษ และผู้ถูกกล่าวหาคืนโฉนดให้ตนแล้วแต่ไม่ได้จดทะเบียนไถ่ถอนเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาบอกว่าไม่เป็นไร ส่วนผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงกับผู้ร้องและให้การว่าเมื่อนายบุญเสริมฐำมาไถ่ถอนตนได้มอบโฉนดที่ดินพร้อมเอกสารประกอบการไถ่ถอนการขายฝากให้กับนายบุญเสริมฐำเป็นที่เรียบร้อยแล้วแต่ไม่ได้ตรวจสอบหรือสอบถาม หากเป็นไปตามที่ผู้ถูกกล่าวหากล่าวอ้างย่อมเป็นเรื่องผิดวิสัยที่ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งให้การว่าตนเองเป็นนักการเมืองท้องถิ่นมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ อันแสดงว่าขณะที่อ้างว่ามีการไถ่ถอนการขายฝากผู้ถูกกล่าวหาที่มีตำแหน่งเป็นนักการเมืองท้องถิ่นและได้มอบเอกสารประกอบการไถ่ถอนการขายฝากซึ่งย่อมหมายถึงหนังสือมอบอำนาจและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนซึ่งเป็นเอกสารสำคัญของตนเองในฐานะผู้รับซื้อฝากให้แก่นายบุญเสริมฐำไปเพื่อไถ่ถอนแต่กลับไม่ได้ตรวจสอบหรือติดตามทวงถามนายบุญเสริมฐำซึ่งไม่ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้ถูกกล่าวหาถึงขนาดที่ผู้ถูกกล่าวหาจะไว้วางใจมอบเอกสารสำคัญของตนไปใช้ และเป็นเรื่องผิดวิสัยที่นายบุญเสริมฐำซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงตามสำเนาสารบัญชีโฉนดที่ดินว่าเคยทำนิติกรรมจำนองที่ดินและไถ่ถอนการจำนองมาก่อนหน้าที่จะนำที่ดินมาขายฝากแก่ผู้ถูกกล่าวหา กลับอ้างว่าตนไถ่ถอนที่ดินจากผู้ถูกกล่าวหาและได้รับมอบโฉนดที่ดินมาแล้วแต่ปล่อยปละละเลยไม่ชวนชวนให้ตนผู้เป็นเจ้าของที่ดินที่แท้จริงได้กลับมีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินดังเดิมคงปล่อยให้ผู้ถูกกล่าวหาที่มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินของตนเองเกือบเจ็ดปีจนกระทั่งผู้ร้องตรวจพบ ทั้งการที่นายบุญเสริมฐำอ้างว่าเงินที่นำมาไถ่ถอนการขายฝากได้กู้ยืม

เงินจากญาติและสหกรณ์ก็ไม่มีรายละเอียดของบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือเอกสารหลักฐานอื่นใดที่น่าเชื่อถือมาประกอบ และเป็นเรื่องผิดปกติที่นายบุญเสริมจะไม่หาเงินมาชำระค่าธรรมเนียมการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินมาเป็นของตนเองด้วย ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกกล่าวหาและนายบุญเสริมจึงไม่สมเหตุสมผลเป็นพิรุธหลายประการจนไม่น่าเชื่อและไม่อาจรับฟังได้ คงรับฟังได้แต่เพียงเป็นการหาเหตุเพื่อให้สมกับข้อต่อสู้ของผู้ถูกกล่าวหาเท่านั้น ส่วนที่ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการจดทะเบียนโอนขายที่ดินให้เป็นชื่อนายบุญเสริมก็เป็นการดำเนินการหลังผู้ร้องตรวจพบพฤติการณ์การปกปิดทรัพย์สินและมีหนังสือให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแล้ว ย่อมเป็นข้อพิรุธว่าจะเป็นการดำเนินการเพียงเพื่อให้ตนพ้นผิด พยานหลักฐานของผู้ร้องตามทางใต้สวนรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินรายการนี้

ทรัพย์สินรายการที่ ๕ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินโดยแสดงตัวอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ หมู่ที่ ๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ส่วนที่ดินที่ตั้งโรงเรือนติดจำนองธนาคารออมสิน เป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้แนบสำเนาทะเบียนบ้านและหนังสือรับรองสินเชื่อธนาคารออมสินต่อผู้ร้องแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบ เอกสารหมาย ร.๙ ว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๕๔ ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยนิติกรรมซื้อขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านตึกสามชั้นเลขที่ ๑๔๕/๓๑ จากบริษัทอาร์ยัสโตร จำกัด ในราคา

๖,๙๕๐,๐๐๐ บาท และวันเดียวกันได้จดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้แก่ธนาคาร
ออมสินเป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท อันเป็นเวลาก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีได้แสดงรายการที่ดินแปลงนี้ในบัญชี
แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน แต่ก็ได้แสดงอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งอยู่บนที่ดิน
แปลงนี้ต่อผู้ร้องไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และแสดงรายละเอียดรายการหนี้สิน
โดยระบุธนาคาร วันที่ทำสัญญาเงินกู้และยอดหนี้คงเหลือลงในรายการหนี้สินในบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้องซึ่งผู้ร้องย่อมตรวจสอบความมีอยู่ของหนี้สินอันระบุถึง
ที่ดินแปลงนี้ในเอกสารประกอบรายการหนี้สินได้ แม้บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและ
เอกสารประกอบผู้ถูกกล่าวหาจะประเมินมูลค่าโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งบนที่ดินแปลงนี้สูงถึง
๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท มากกว่าราคาที่ได้มาเกือบเท่าตัว และหลังจากยื่นบัญชีแสดงรายการ
ทรัพย์สินและหนี้สินแล้วเพียงหนึ่งเดือนผู้ถูกกล่าวหาได้จดทะเบียนจำนองเพิ่มเงินอีก ๑,๐๖๐,๐๐๐
บาท ก็ยังไม่เป็นเหตุพอที่จะรับฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาปกปิดและมีเจตนาไม่แสดงที่มาของที่ดินแปลง
นี้ กรณีจึงอาจเป็นไปได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาเพียงแต่ผิดพลาดดังที่กล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แจ้ง
ทรัพย์สินรายการที่ ๕ ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบที่ยื่นต่อผู้ร้องเชื่อ
ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินนั้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๖ คือ รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระบุชื่อ
ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า รถคันนี้จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ต่อมาชำรุด
และจอดทิ้งไว้ไม่ได้ใช้งาน ผู้ถูกกล่าวหาจึงหลงลืมเข้าใจผิดว่าไม่ต้องยื่นรายการ เห็นว่า รถยนต์
เป็นทรัพย์สินมีทะเบียนควบคุมจึงสามารถตรวจสอบได้โดยง่าย เมื่อพิจารณาจากสำเนารายการจด

ทะเบียน เอกสารหมายเลข ค.๙ แล้วรถยนต์มีการจดทะเบียนตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ผู้ถูกกล่าวหาครอบครองเป็นลำดับที่ ๖ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ เมื่อนับแต่วันที่มีการจดทะเบียนถึงวันที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องเป็นระยะเวลาสิบสามปีมีการต่อทะเบียนทุกปี แสดงว่ามีการใช้งานตลอด รถยนต์ย่อมเสื่อมสภาพจากการใช้งานและมีสภาพเก่า แต่ในปีที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องรถยนต์ไม่ได้มีการต่อทะเบียน เชื่อว่ารถยนต์ชำรุดและจอดทิ้งไว้ไม่ได้ใช้งานจริง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แจ้งทรัพย์สินรายการที่ ๖ ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบที่ยื่นต่อผู้ร้องเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินนั้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๗ คือ รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า เป็นทรัพย์สินของคู่สมรสและคู่สมรสไม่ได้แจ้งถึงการมีอยู่ของทรัพย์สิน รถจักรยานยนต์อยู่ในสภาพชำรุดและได้จำหน่ายชิ้นส่วนให้ร้านรับซื้อของเก่าแล้ว และสมุดทะเบียนคู่มือรถสูญหาย เห็นว่า ตามสำเนารายการจดทะเบียนรถจักรยานยนต์ เอกสารหมายเลข ค.๑๐ รถจักรยานยนต์จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นทรัพย์สินที่ผู้ถูกกล่าวหาได้มาตั้งแต่ก่อนมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และมีการต่อทะเบียนมาทุกปี แสดงว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ใช้งานจริงและรู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ เมื่อรถจักรยานยนต์มีการใช้งานมาแล้วนับถึงวันที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเป็นระยะเวลาถึงสิบปีย่อมมีความเสื่อมสภาพจากการใช้งาน เมื่อพิจารณาจากสำเนารายการจดทะเบียนรถจักรยานยนต์ มีรายการเสียภาษีล่าสุดเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๕ ก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเกือบสองปี ในปีที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการ

ทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องไม่มีการเสียภาษีต่อทะเบียนรถจักรยานยนต์ ประกอบกับเมื่อถูกผู้ร้องเรียกให้ชี้แจงผู้ถูกกล่าวหาที่แจ้งหยุดการใช้รถทันที จึงเชื่อว่าขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินรถจักรยานยนต์ไม่มีการใช้งานตามปกติแล้วจริง เชื่อว่าเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจผิดว่าไม่ต้องแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเช่นเดียวกับกรณีทรัพย์สินรายการที่ ๖ แม้ต่อมาในปี ๒๕๕๘ มีการต่อทะเบียนย้อนหลังโดยนางสาวปภาภรณ์ อังสนาม ที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าเป็นเสมือนคนงานเก่าและนำรถจักรยานยนต์ไปซ่อมใช้งานโดยไม่แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยนางสาวปภาภรณ์เบิกความตอนแรกว่าซื้อซากรถมาซ่อมใช้งาน แต่ตอนหลังกลับเบิกความว่าไม่ได้ซื้อแต่ขอจากผู้ถูกกล่าวหาอันเป็นการเบิกความในลักษณะกลับไปกลับมาอันจะเป็นพิรุธอยู่บ้างแต่ก็ไม่เป็นเหตุให้เจตนาของผู้ถูกกล่าวหาที่มีในขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องเปลี่ยนแปลงจากเดิมกลายเป็นการมีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินอันเป็นการจงใจปกปิดทรัพย์สินไปได้ การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แจ้งทรัพย์สินรายการที่ ๗ ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบที่ยื่นต่อผู้ร้องเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินนั้น

พยานหลักฐานตามทางไต่สวนฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางริน ในส่วนของทรัพย์สินรายการที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และรายการที่ ๔ ตามคำร้อง ซึ่งการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเป็นหน้าที่สำคัญของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องปฏิบัติ อันเป็นมาตรการในการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อให้เกิดการ

ตรวจสอบผู้ใช้อำนาจรัฐ การที่ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางริ้น ผู้ถูกกล่าวหาจึงต้องพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และมีผลห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหายังเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ด้วย

จึงวินิจฉัยว่า นายกรีทา ยกย่อง ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางริ้น อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางริ้นที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย

วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง กับมีความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๑๙ จำคุก ๒ เดือน และปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐.

นายสมศักดิ์ คุณเลิศกิจ